

*Úgy láttam magam a szilánkokban,
ahogy egy vészterhes jövőben szokás.
És, ha csak egy pillanatra is,
de kitapinthatóvá vált a szívem,
egy felcsévélt drótfonat dobja.
Összeszedtem végül a tükörcserepeket,
ahogy a megerőszkolt nők a ruháikat.
A törmelékből, nagybátyám
mellől, a győztesek oldaláról.
Számomra ezután minden nap
ideiglenes kegyelmi állapot.*

*Anyám másnap elégette a ruhákat a belső kertben,
és még órákig kotorászott a hamuban egy fadarabbal,
hátha talál még valamit a bevarrt zsebekben.*

TOROCZKAY ANDRÁS

A ház

*Akkor a legszebb, mikor
elbaggják, kétségtelen,
de még vissza kell járnunk
kísérteni, tényleg ne legyen
hozzánk köthető. Egy
alig felejthető szerelem
vagy haldokló anya.
Egy nehezebben
elfelejthető mondás,
mozdulat. A bútorok már
főleg elhordva, szétosztogatva,
a gyerekkor darabokban,
dobozokban. Vár,
Isten tudja mire.*

Ködszállás

*a házba leselkedő
idegenek elől bujkálni
percekkel ezelőtt
még a kertkapuban álltak*

*de már a teraszra is felmászta
onnan kiabálnak
bekiabálnak az üvegen túlra
a zsalugáterünket zörgetik
a tégláinkat rugdossák
a kutyánk nem vesz róluk tudomást
rég behódolt nekik is
ha még él egyáltalán
és egyre többen és többen
jönnek és dörömbölnek
nem tudom mit akarhatnak
nem tudom mit akarhatnak
mit mondhatnék nekik
talán azelőtt ők laktak itt
talán már semmi keresnivalóm
idebent ők a ház új urai*

A verébről

*Nem volt kifejelett példány.
Egy majdnem teljesen elhagyott
kiszávos mellékutcáján találtam rá.
Nem mozdult, pedig már centikre
voltam tőle. Alig volt árnyéka
az utcai lámpa fénykörében.
Nyilván fél – gondoltam. Aztán,
hogyan talán megfagyott. Nem volt
értelme a gondolatnak, hiszen május volt,
forró szinte-nyár. De akkor és ott
annak sem volt értelme, hogy gubbaszt
egy veréb az úttest közepén.
Tovább mentem. Jó lenne megmenteni,
felnevelni, ez jutott eszembe.
De mit adok neki enni? Néhány bét,
és ebből a városból végleg el kell mennem.
A házunkban már se fűtés, se melegvíz.
Pestig kellene utaznia velem, hogy enni kapjon.
Élelem is alig. Akkor nem mindegy?
Néhány lépés után megfordulok.
Méterekről nézem a fekete pöttyöt a neonkör közepén.
Még mindig ott van. Legalább az úttestről letolni,
legalább az egyik halálnemtől megóvni
(ha itt hagyom, úgyis megeszik a macskák).*

Óvatosan megpöckölöm a lábammal,
de ő nem engedi magát. Lehajolok hozzá. Megfogom.
Sokkal kisebb, minden elképzelhetőnél kisebb.
A szárnyaival szétfeszíti markomat. Csapkodva
arrébb vergődik. Ekkor megharagudok rá.
Ennyire büszke, ennyire ostoba, ennyire fél?
Mi baja van velem? Lehet, hogy meg akar halni?
Az aszfalton látszik, hogy maga alá csinált.
Egy másik tócsában a vére. Néhány milli se.
Hány perc alatt szárítja fel az alföldi nap,
hogy nyoma sem marad? A lába tört.
Hogy történhetett? Kiesett a fészekből?
De akkor miért van az út közepén?
Egy autó ütötte el, miközben épp hazarepült?
Talán az egykori szerelmem ült a kocsiban,
talán valamelyik rokonom, de nagyobb valószínűséggel
csak egy idegen. Most is várják?
Megfogom újra, ezúttal tovább
hagyja magát. Aztán kétségbeesett csiripelésbe kezd,
szárnyaival megint kiszabadítja magát,
az árokhoz repül. Hallgatom az éjszakát,
a távolban a vasútállomást.
Harmadjára nem próbálkozom.
Mit tudnék neki adni? – nyugtatgatom magam.
Hazamegyek az üresen kongó házba.
A házba, ahol most arra gondolok, hogy
ez a madár én vagyok,
hogy verset fogok írni róla, a verébfiókáról,
akit az úttest közepéről az árokpartra tereltem.

